

tem lányt, szakácsnőt is, szobalányt is. Valamikor Londonba, Amszterdamba, Milánóba, Svájcba helyeztem el lányokat. De ma, ma az utcasöpörtől a miniszterig mindenki belekontárkodik az én mesterségembe. Régen ilyenkor, amikor a falusi lányok hazamentek, alig akadt lány a boltomban. Ma aznap, hogy beszüntetik a fűtést, ezer meg ezer helyről küldik el a lányt. Nincs „személyzet”, legföljebb „lány” van. Ma nincs „személyzeti szoba”, jó ha egy kis lyuk cselédszoba akad. Mi lesz velünk?

(A lányok sóhajtoznak, jobbra-balra dülöngélnek, váltogatják az ácsorgásban elfáradt duzzadt, fájós lábukat. Egy öreges, fekete fejkendő s szakácsnő a pad szélső sarkában elaludt a fülledt melegben. Félrebillent fejével horkol. Vajon miről álmodik? Bontott libáról, nagy libamájról s olvasatlan kockacukorról.)

1931. április 30., csütörtök, 6. old.

Budapest a cukrászok fővárosa!

Visszatérő zarándokok –
Az édesipar keserű panaszai

Acukrász ipartestület huszonötéves főnállása és ünnepélyes zászlószentelése alkalmából vagy száznyolcvan külföldi cukrász érkezett Budapestre. Valamennyi kék-fehér cukrász-szín szalagocskával díszített ezüst jelvényt hord kabátja hajtókájában. A jelvény két oroszlánt ábrázol, mely hatalmas, koronával ékített tortát emel. Németországból, Ausztriából, Lengyelországból, Csehországból s a megszállt területekről jöttek ide cukrászok. Két olasz is van közöttük s egy párizsi. Berlinből ketten jelezték

jövetelüket s tizenegyen jöttek, Ausztriából negyvennyolcat vártak s kilencvenketten érkeztek. A világ cukrászai úgy sereglenek ide, mint az igazhívő zarándokok Mekkába. Alig is van közöttük olyan, aki először járna itt. Csaknem valamennyi nálunk tanulta a mesterségét, vagy éveket töltött itt, mint segéd. Legtöbbje töri is a magyar nyelvet. Budapest, ez az édesszájú város, nevelője a világ cukrászainak. Gépkocsik röpitik őket mindenfelé. Újra meg újra megcsodálják Budapestet.

– Olyan ez a város, akár egy remekbe készült torta – állapítja meg egyikőjük. Ez a hasonlat tetszik.

– Valóban, minden része egy-egy pompás cukrászsütemény hatását kelti – tódítják. Délelőtt egyik budai nagy cukrászda látja őket vendégül. Rózsaszín rózsákkal díszített hosszú asztaloknál édesbort, magyar pogácsát, tortákat tálnak elibük. Szakértő szemmel nézegetik sok jóféle holmit. Széttördelik, morzsálják, szagolgatják, egymásnak mutogatják a marcipánokat, piskóta- és fánktésztákat. Cukrászujjaik finom tapintásával megérik az anyagot. Aranyfoguk ki-kivillan. Legtöbb cukrásznak elromlik a foga. Ez cukrász-betegség. Most, az évnap alkalmából, az általános helyzet megbeszélésére is sor kerül. Az édességek készítői telis-teli vannak keserű panasszal. A gazdasági helyzet okozta válságon kívül legnagyobb sérelmük, hogy kontárok törtek be az iparba, elfoglalták a legjobb helyeket, kitúrták őket mindenhonnan, s főképp az utcai árusok, az elszaporodott fagyaltkészítők okoznak mérhetelen károkat nekik. A kormánytól kérnek orvoslást. Érdeklődünk egyik-másik nemzet képviselőjénél a helyi viszonyok iránt is. Csaknem mindegyiktől azt halljuk, hogy népük szereti az édességet, különösen a dámák, a soványítás napja leáldozott s bátran falatozik a leggömbölyűbb is közülük. Azt is halljuk, hogy ilyen szép cukrászdák, ilyen jó cukrászsütemények bizony nemigen találhatók másutt, sehol a földkerekségen ...

1931. május 22., péntek, 6. old.